

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 169/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. C., Z., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., N., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 19 CbZm 3/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2012 doručená sťažnosť P. C. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 CbZm 3/2011.

2. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sťažovateľ videl v tom, že hoci od začatia konania uplynulo viac ako 3 roky a 10 mesiacov, do podania

sťažnosti vec nebola právoplatne skončená, a to aj napriek tomu, že 14. decembra 2011 podal predsedovi súdu sťažnosť na prietahy, na ktorú zatiaľ odpoveď nedostal.

3. Sťažovateľ preto navrhol ústavnému súdu prijať nález, v ktorom skonštatuje porušenie označeného základného práva sťažovateľa nečinnosťou okresného súdu, prikáže mu konať bez zbytočných prietahov, prizná sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 6 000 € a náhradu trov konania 269,58 €.

4. Po predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že ju musí pre neprípustnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a to z nižšie uvedených dôvodov.

5. Ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje procesný prostriedok na ochranu ústavným poriadkom zaručených základných práv a slobôd fyzickej (právnickej) osoby, ktorý je voči ostatným prostriedkom, ktoré slúžia jednotlivcovi na ochranu jeho práv, vo vzťahu subsidiarity. Táto zásada je vyjadrená v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

6. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ pred jej podaním ústavnému súdu 19. marca 2012 podal 14. decembra 2011 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v označenom konaní.

7. Ústavný súd však ustáleno judikuje (I. ÚS 365/2011), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je v prvom rade poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám v primeranej dobe odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

8. Sťažovateľ sťažnosť adresovanú ústavnému súdu podal necelé 3 mesiace potom, ako podobnú sťažnosť na prietahy v konaní podal predsedovi súdu, preto ju možno hodnotiť zo strany sťažovateľa iba ako formálny úkon, ktorému nemožno pripísať účinky, ktoré by inak takáto sťažnosť mohla mať, ak by predseda okresného súdu dostal primeranú (rozumnú) lehotu na prijatie opatrení proti zbytočným prietahom vo veci samej (I. ÚS 365/2011).

9. Postup sťažovateľa v okolnostiach daného prípadu preto nemožno považovať za splnenie požiadavky namietania prietahov v konaní pred orgánom štátnej správy súdov. V nadväznosti na to ústavný súd dodáva, že „povinnosť vyčerpania dostupných a účinných prostriedkov ochrany základných práv, porušenie ktorých sťažovateľ pred ústavným súdom namietal, tiež vyžaduje, aby sťažovateľ konal v súlade s pravidlami, ktoré s uplatnením daného prostriedku súvisia. Nekonanie týmto spôsobom alebo chyba pri vyžadovanom postupe má za následok nesplnenie sťažovateľovej povinnosti vyčerpať dostupný prostriedok ochrany svojich práv (III. ÚS 44/03).

10. Na základe týchto zistení ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa nie je prípustná, preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nič nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných a v tomto uznesení uvedených skutočností, sťažovateľ v prípade ďalších prietahov na strane okresného súdu podal ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2012